

DUBOWSKI

**JUKEBOXY
V TEMNÝCH
HOSPODÁCH**

**SIMON
TSCHURAKOWSKI**

Simon Tschurakowski

JUKEBOXY V TEMNÝCH HOSPODÁCH

Vydalo Nakladatelství Dubowski
s laskavým přispěním Petra Alberta,

Sokolská třída 1263/24, Ostrava 702 00,
www.dubowski.cz, info@dubowski.cz,
v roce 2021 jako svou 1. elektronickou publikaci.

Vydání první.

ISBN 978-80-908055-0-7 (pdf)

SAUROPODI ZA BAREM, SEDM ŽLUTÝCH TAXÍKŮ A PORAŽENÍ SUMCI

S tupostí sauropodů scházeli jsme se za barem, snášeli útoky becherovek, zelených a griotek a bez lítosti jsme pozorovali, jak jiní padají ze židlí, stržení jejich predátorskými výpady, nebo jsme sami klesali na záda s prochcanými kalhotami a vytryskujícími zvratky. Byli jsme nelítostně loveni alkoholem, naše kůže nám odpadávala, nehty nám nerostly, po zemi se válely chomáče odumřelých vlasů, mizely nám svaly, nad nepracujícími penisy se vynořovala obhlavná břicha, podpaží nám zapáchala a mezery mezi prsty na nohou nám hnily.

Byli jsme vymírající druh čekající na vyškrtnutí ze seznamu, které nepřicházelo.

Pijáci z minulého století se mísili se sedmnáctiletými dívkami, hrozivé skřeky střídala několikahodinová ticha, muži převládali nad ženami počtem, ženy zase předčily muže v opileckých záchvatech.

V jedné z nocí, kdy nám démoni odtrhávali ze zad kusy nekrvácejícího masa, jsme přestali hromadně dýchat.

Zmodrali jsme, vypoulené oči nám srazily brýle, třásli jsme se a snažili se vyškrábat po stěnách ke stropu, kde jsme zřeli spásu. Mnozí z nás umřeli, mnozí zešileli a mnozí se proměnili v hyeny a zmizeli navždy ve fialové díře Matrixu.

Přežilo nás sedm a dvacet. Plíce nám popraskaly a krky se roztříštily. Ve střepích krve nám nad lícními kostmi vyrostly žábry. Toužili jsme po vodě. Chytili jsme se za ruce a vydali se ke stanovišti taxíků.

„K nejbližšímu jezeru,“ poručili jsme vystrašeným taxikářům. Ti se nás nejprve báli odvézt, ale když jsme na ně přepsali své majetky, rozhodli se nás k jezeru dopravit.

Kolona sedmi žlutých taxíků se rozjela.

„Mám strach,“ naklonila se ke mně jedna z příšer, která ještě před několika desítkami minut byla šestadvacetiletou blondýnou, popíjející gin s tonikem. Z úst jí přitom vytékala směs krve, hnisu a žaludečních šťáv.

„Já taky,“ přiznal jsem se.

Dojeli jsme na louku porostlou blatouchy a vystoupili postupně z aut. Některým po cestě odpadly ruce a nohy, a tak se jejich torza jen svalila na zem a potíchu plakala.

Šest ze sedmi taxikářů zešedivělo hrůzou, jeden z nich se u jezera zastřelil.

Skupinka rybáků obecných vyděšeně sledovala, jak jsme se vydali směrem k vodě, nesouce přitom trupy přátel bez končetin a umírajícího taxikáře s prostřelenou lebkou.

Ponořili jsme se do vody. Žábry začaly cedit vodu a my jsme, se zvyšující se koncentrací kyslíku v krvi, dostávali lepší náladu. Ulovili jsme několik kopřivek, hus a kvakošů a zaživa je snědli. Potom jsme, po dlouhém a krvavém boji, vyhnali sumce z jejich hnízdišť a usídlili se v nich. Vysílen vítězným zápasem jsem brzy usnul.

Zdálo se mi, jak sedím za barem, popírám pivo a sleduji na obří plazmě zápas Petry Kvitové. 5:2, 5:5, 5:7 – ztracená první sada. 0:3, 1:4, 7:5 – obrat ve druhém setu. 3:0, 3:4, 6:4 – drama s dobrým koncem.

„Je prostě skvělá,“ říkám spokojeně, objednávám si další pivo a zapaluji si startku. Pak náhle do hospody vběhne smečka velociraptorů a párá nám ostrými

drápy břicha. Dívám se na svá skelná střeva a snažím se rozpoznat starý jazyk, kterým se mezi sebou velociraptoři dorozumívají.

„Co je to za jazyk, Jindřichu?“ křičím se zvědavostí na středoškolského učitele dějepisu.

„Perština,“ stačí mi odpovědět jen pár vteřin předtím, než mu samice velociraptora podrízne drápem hrdlo.

Probudil jsem se v hnízdě a snědl tlejícího kvakoše.

Vynořil jsem se nad hladinu, která byla zapálena měsícem v úplňku, a poslouchal líbezný zpěv slavíka modráčka.

Na břehu jezera zastavila modrá Kia Sportage, z jejíchž otevřených oken dunělo *When Love Takes Over* od Davida Guetty. Z auta vystoupilo pět opilých žen a začalo se svlékat. Mávaly nad hlavami ná-

tělníky a podávaly si mezi sebou láhev Havany. Pak nátělníky vystřídaly podprsenky a nakonec gaťky, které měly všechny bílou barvu, jako by ty ženy sloužily u stejného dragounského pluku.

Když dopily láhev, naskákaly do vody.

Připlaval jsem k nim blíž a pozoroval, jak se medúzy jejich vyholených piček v tempech pohybují vodou. Jednu z medúz jsem ochutnal svým jazykem.

„Kurva, holky, něco se mě tam dotklo,“ zapištěla majitelka medúzy a sevřela ji pevně nohama.

„Co já bych za to dala,“ odpověděla jí asi pětačtyřicetiletá zachovalá bruneta, „život s dildem je na hovno!“

Majitelka medúzy to ale cítila jinak a kraulem zamířila ke břehu.

Doplaval jsem k brunetě a olízl její medúzu. Chutnala jako černé olivy s mandlemi. Bruneta dala své

medúze volnost. Chytil jsem ji za nohy a odvedl do mého hnízda, kde jsme se několikrát spáříli.

Než bruneta vyšla na břeh za svými kamarádkami, slíbila mi na zítřejší večer přinést krabičku cigaret, láhev Captaina Morgana a svého nadržného žahavce. Políbili jsme se na rozloučenou. Bruneta se na břehu oblékla, nasedla s dalšími čtyřmi ženami do auta a odjela.

Zaklonil jsem hlavu a zařval jsem. Slavík modráček ztichl. Byl jsem nový živočišný druh vyšlechtěný alkoholy, nová zakalená forma vůle k životu, nový jezerní král.

Zařval jsem znovu a nechal pyšně své tělo klesnout ke dnu, spolu s mizejícím měsícem smrti.

JUKEBOXY V TEMNÝCH HOSPODÁCH, LEGUÁNI MRSKAJÍCÍ PŮLMETROVÝMI OCASY A HELENY, JEŽ NEPOZNAJÍ TRÓJU

Seděl jsem před jukeboxem, pouštěl si písně od Schellingera a přemýšlel o starých německých filozofech, kteří znavení hmotou i Bohem, vykřičeli ze sebe, že tenhle svět není nic než pouhá představa, jedovatá